

ΑΠΟ τὰ ψηλά παράθυρα τῆς Βιβλιοθήκης ἔπεφτε τὸ γκρίφο φῶς τοῦ μελαγχολικοῦ ἀπογεύματος. «Ὅλο τὸ φθινόπωρο-μένο Παρίσι ἦταν τυλιγμένο στὴν πρώτη πένθυμη ομίχλη του. Τὶ καλὸς καιρὸς γιὰ μελέτη καὶ γιὰ χιμαρωτά δνείρα!».

Ἡ Τζίνα σήκωσε σὲ μιὰ στιγμή τὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε τὸ φοιτητὴ πού καθόταν δίπλα της. Δὲν τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ. Τὸν εἶχε προσέξει ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου. Τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ σοδαρή ἔκφραση, μὲ ἀδρά καὶ ἀξέχαστα χαρακτηριστικά, πού τῆς εἶχαν γίνει ἐντύπωση ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Σήμερα ἦταν σκιμμένος πάλι ἀπάνω σ' ἓνα μεγάλο τόμο, μὲ μιὰ πτυχὴ πικρὰς στὰ χεῖλη του. Ἡ Τζίνα ἔβριξε μιὰ ματιά στὰ χέρια του, στὰ πλατεῖα καὶ χοντρά χέρια του καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃ, θυμήθηκε τ' ἀστενειακά μυθιστορήματα καὶ συλλογίστηκε :

—Θεέ μου! Τὶ χέρια δολοφόνου!.

Ἐπειτα ἔσκιψε πάλι στὰ χαρτιά της καὶ ἔξακολούθησε νὰ παῖρνῃ σημειώσεις ἀπὸ ἓνα πανάκριβο σύγγραμμά. Ἐγοσσε γρήγορα, μ' ἓνα παραέξω χαλαρῆ-σάν νὰ στενογραφῶσε τὸν κείμενο, μὲ μισσημιχρὴ καὶ μακριὰ σημεῖα. Πόσο εὐκόλως ἦσαν ἡ σημειώσεις μ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ πόσο καλὴ ἦταν ἡ ἐξαδέλφη της, πού τῆς εἶχε μάθει τὸ καλοκαίρι αὐτὴ τὴν πρωτότυπη στενογραφία!

—Ναί, τὸ καλοκαίρι, συλλογίστηκε ἡ Τζίνα. Πῶς πέρασαν τό-σο γρήγορα ἡ ἡλιοφώτιστες μέρες!... «Α! ἡ ὁμορφὴ ζωὴ τῆς ἐξο-χῆς... Οἱ κλίμακες μὲ τὴς ἱσορροπίας παταροῦνες, ἡ ἀκροστομαξὴ μὲ τὴς λιγαριές καὶ τὴς χειροαλίδες, ὁ καταρροακτὴς πού ἔπεφτε ἀπὸ ψηλά πάνω στοὺς μελαρῶνις βράχους, τ' ἀπὲλμα μὲ τὰ τραγανὰ σταφύλια, τὸ πανηγύρι τοῦ τριγύρου... Πὶ ἀξέχαστη ζωὴ!».

Ἡ Τζίνα ἔκλεισε γιὰ μιὰ στιγμή τὰ μάτια της, μαγεμένη ἀπὸ τό-σες καὶ τόσες ὁμορφες ἀναμνήσεις.

—Ἐ, Τζίνα... Ἐσχάσε λοι-πὸν τὴς φίλες σου! τῆς ψιθύρι-σε ἄξαφνα μιὰ φωνή.

Γύρισε ἀπὸτομα τὸ κεφάλι της καὶ εἶδε τὴ Ντιάνα Μωκλαῖο, τὴν πρὶν εἰθιμὴ συνάδελφό της. Κατάλαβε λοιπὸν ὡςὲν ὅτι εἶ-χε γάσει περὶ τὴν ἡσυχία της.

Ἡ Ντιάνα ἔτοιμάστηκε νὰ τῆς διηγήθῃ τὴς τελευταῖες «ο-σημεῖες» περιπέτειές της, δῶς σιγήθηκε πάντα, μὰ στάθηκε τὴν ἴδια στιγμή, κύτταξε πάνω ἀπὸ τὸ σκιμμένο κεφάλι τῆς Τζίνας τὸ σοδαρὸ καὶ σκληρὸ πρόσωπο τοῦ φοιτητοῦ, τ' ἄταχτα μαλλιά του, τὸ τετράγωνο σαγόνι του, τὰ πλατεῖα καὶ χοντρά χέρια του καὶ ψιθύρισε μὲ θαιμιασμό :

—Τὶ ὁμορφος... δολοφόνος!

Ἡ Τζίνα χαμογέλασε, μάζεψε τὰ χαρτιά της καὶ ἔφυγε μὲ τὴ Ντιάνα Μωκλαῖο ἀπ' τὴ Βιβλιο-θήκη, οἰχόντας κορυὰ μιὰ τε-λευταῖα ματιὰ στὸ φοιτητὴ.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα τίχαινε νὰ τὸν συναντᾷ συχνά. Ἦταν ἀρα-γε σηματοδότης ἡ ἡσυχία ἐκείνος κατάφερε πάντα νὰ βροῖκεται κον-τά της; Πῶς ἔξορε... Ἐνα βράδυ κάθισε ἀπέναντί της. Ἐνα ἄλ-λο βράδυ σκόνταψαν ὁ ἓνας ἀπάνω στὸν ἄλλο, στὴν πόρτα τῆς αἰ-θοῦσης. Ἐκείνος τῆς ζήτησε μὴ εὐγένεια συννόμῃ. Ἡ Τζίνα τοῦ χα-μογέλασε. Ὁ «δολοφόνος» τότε πῆρε θάρρος καὶ συστήθηκε :

—Ζάν Νταμιέν...

Ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε σοδαρά :

—Τζίνα Ραυιέ...

Καὶ τράβηξε ἀδιάφορα τὸ δρόμο της.

Τὰ πλατεῖα καὶ χοντρά χέρια τοῦ φοιτητοῦ ἄρχισαν νὰ γάνουν οὐα-οὐα τὴ σκληρὰ τους καὶ τοὺς ῥοῖζους, καθὼς ξεφύλλιζαν τὰς ἀτλαντες καὶ τοὺς ὀγκώδεις τόμους τῆς Βιβλιοθήκης. Ἡ Τζίνα τὰ ἔβλεπε καμιά φορὰ πάνω στοὺς χροματιστοὺς χάρτες καὶ τῆς φανόταν ὅτι ἔσφιγγαν μέσα στὴ φοιτῆτα τοὺς τὰ βουνὰ καὶ τὰ δάση.

Δὲν εἶνε χέρια δολοφόνου, συλλογιζόταν τότε. Εἶνε χέρια χω-ριότη...

Κι' ἔβλεπε μὲ τὴ φαντασία της τὰ βαρεὰ βώδια νὰ σέρνουν τὸ ἀλῆτρο, τὸ ἀστροπερὶο ἢν νὰ σκάβῃ τὴ γῆ, τοὺς χωριάτες νὰ σπώ-νουν καὶ τὰ ὀργαμένα χωράφια νὰ μουσεύουν ἀπὸ τὴς βροχῆς...

Ἐπειτα πέρασαν μερικὲς ἐβδομάδες δίχως νὰ τὸν ξαναδῇ. Μὲ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ JEANNE GALZY



ΕΝΑ ΧΕΡΙ

ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ...

τὴν ἔκαναν ν' ἀντιδᾷ τὴ ζωὴ της...

Τὴ στιγμή ὅμως καὶ κατέβαινε τὸ δεύτερο σκαλοπάτι, τὸν ἔνωσε-σε δίπλα της. Τὸ πλατὺ χέρι του κρατοῦσε τὸ γαγγέλλο τῆς σιάλας.

—Συγχωρεστέ με, τῆς εἶπε, μὴ ἤθελα νὰ σὰς ἀποχαρῶσθῃ...

Ἡ Τζίνα σήκωσε σαστισμένη τὸ κεφάλι καὶ τὸν κύτταξε. Τὰ χέ-λι του δὲν εἶχαν περὶ ἐκείνη τὴν πτυχὴ τῆς πικρᾶς. Ἦταν πὸ ἀπα-θῆς, πὸ ἡσυχός...

—Ἐχασα τὸν πατέρα μου!.. τῆς ἐξήγησε. Κι' ἐπειδὴ δὲν μπο-ρεῖ κανεὶς ἄλλος ν' ἀναλάβῃ τὸ ἱσοστατικό, πῆρα τὴν ἀπόφασι καὶ ξαναγεννήσω ἐκεῖ κάτω...

—Ποῦ ἐκεῖ κάτω; τὸν ρώτησε περίεργη ἡ Τζίνα.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή τράβηξε ἀπὸ ἐκείνη τὴν ξαφνικὴ ἐφώτισί της καὶ ἔσκιψε τὸ κεφάλι. Στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι ὥστόσο τὸν ξαναρώτησε :

—Καὶ ἡ σπονδὴ σας;

—Τελείωσαν! τῆς ἀπάντησε δὴλῶς... Ἡ, ποὺς ἔξορε, ἡ πορτὶ νὰ τὴς ξαναρχίσω ἐκεῖ κάτω, μέσα στὰ χιόνια καὶ στὴ χειμωνιάτικη μοναξιά. Ἐχοῦνε καὶ μεγάλα ἱσοστατικά ψηλά, στὴν πλαγιά ἐνὸς θεόρατου βουνοῦ... Ἀ! Τὶ ὁμορφὰ πού εἶνε τὰ μέρη μας, νομίζω κανεὶς ὅτι βροῖκεται σὰς Ἀλπεῖς!

Ἡ Τζίνα χαμογέλασε. Ἐβί-πε πάλι μὲ τὴ φαντασία της γυ-νομένη δάση, λιάνες παγομέ-νες, ἀποκορυσσόμενους καταρ-ράχτες... Ἐπειτα συλλογίστηκε τὸ ὁλοσχερῆ, ὅπου κάθε τό-σο τῆς θύμιζαν ὅτι μὲ τετραεῖς φράγκα μακροῦσαν νὰ βροῖσε πολὺ εὐκόλα μιὰν ἄλλη...

—Λοιπὸν, θὰ γυρίσετε ἐκεῖ κάτω στὰ ἱσοστατικά σας; τὸν ρώτησε ἡ Τζίνα μὲ θαιμιασμό.

Τὶ τρολλὶ πού ἦταν νὰ ἔλ-τῃ καὶ αὐτὴ σὲ μιὰ τέτοια εἰρη-νία, μακριὰ ἀπὸ τὴν ομίχλη, στοὺς στενοὺς δρόμους, τὰ πλῆκτα βί-βλια, τ' ἀνυπόφορα μαθήματα! Ἡ σκληριὰ τῆς ζωῆς της τὴν ἔ-κανε νὰ διακόψῃ.

Ἐκείνος τὴν κύτταξε στὰ μά-τια, δειλὰ καὶ ἔπειτα τῆς ἀπάντη-σε στενοχωρημένος :

—Ναί... Θὰ φύγω γιὰ πάντα ἀπ' τὸ Παρίσι. Γι' αὐτὸ ἤθελα

νὰ σὰς πῶ...

Στάθηκε ἀναποφάσιτος, κυττάζοντας καταγῆς, σὺν νὰ μὴ μπο-ροῦσε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του. Ἡ Τζίνα τότε, γιὰ νὰ διακόψῃ ἐκείνη τὴ σιωπὴ πού τοὺς βάρανε, τὸν ρώτησε πάλι :

—Κι' ἀγαπᾷτε τὴ ζωὴ τῆς ἐξοχῆς;

—Ναί. Μ' ἀρέσει πολὺ τῆς ἀπάντησε. Μὲ εἶχαν κλείσει ἀπὸ μα-κρὸ σ' ἓνα λύνειο καὶ δὲν τὴν ἤξερα καθόλου. Σπούδαζα, δίχως νὰ βροῖσω καμιά εὐχαρίστησι, ἀπὸ συνήθεια. Ἀπ' τὴ μέρα διωξ καὶ γύρισα ἀπὸ ἐκεῖ κάτω, δὲν μπορῶ πιά νὰ ζῶσω αὐτὴ τὴ ζωὴ ἐδῶ στὸ Παρίσι...

Τὸ παλὸν ρολοὶ τοῦ Πανεπιστημίου ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ἀργά, νο-νότονα, ἀνίμεσα στοὺς γκρίζους τοῖχους τῆς αἰλῆς. Ἐβρεχε... Ἡ Τζίνα ἀνοῖξε τὴν ὁμπρὴν της.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε σήμερα νὰ σὰς συνοδεύσω λιγάκι; τὴν παρα-κάλεσε.

—Εἰμαι βιαστική... Ἐχω μάθημα, ψιθύρισε ἡ Τζίνα, ταραγμένη. Ἐκείνος δὲν τόλμησε νὰ πῇ τίποτα καὶ ἄρχισε νὰ περπατᾷ δι-πλα της, σὺν νὰ μὴν ἤθελε νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνῃ. Ἡ Τζίνα πάλι συλ-λογιζόταν μὲ παράπονο ὅτι δὲν θὰ ξανάβλεπε τὸ σοδαρὸ καὶ φληρὸ πρόσωπό του ἀπέναντί της, στὴ Βιβλιοθήκη...

—Ποῦ εἶνε τὰ χημάτια σας; τὸν ρώτησε.

—Πιὸ πέρα ἀπὸ τὴ Γαρενὸμπλ... Στὸ Σάρε... τῆς ἀπάντησε.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο Βασιλεύς Κωνσταντίνος στην Έκθεσι της κ. Φλωρά Καραβία. Κρίσεις και επικρίσεις. Ο Κεφαλλονίτης εὖζωνος κι' ο Ρουμελιώτης φαντάρος. Ο κ. Βενιζέλος...δρεμεύς. Πώς νίκησε τους 'Ανωγειανούς. Σὲ πέντε λεπτά στην κορυφή του Λυκαβητεύ. Ο νουῆς και οἱ πόδες. Ο Γεράσιμος κι' ο ἄτυχος ὁ Δάντης, κλπ. κλπ.



ΟΝ 'Απρίλιο του 1913, ἡ γνωστὴ ζωγράφος κ. Φλώρα Καραβία, ἡ ὅποια εἶχε παρακολουθήσει καὶ ζωγραφίσει τὸν 'Ελληνοτουρκικὸν πόλεμον, ἔκλειεν ἑξῆσιν τῶν πολεμικῶν εἰκόνων τῆς σὺ ἀλίστειο τῶν 'Ελλήνων, στὴν Ἀθήνα.

Τὴν ἔβλεπεν αὐτὴ ἐπεξερχομένη ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντίνος, καὶ ὅλη ἡ τότε Βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς 'Ελλάδος. Ὁ Βασιλεὺς μάλιστα, κρατοῦσε καὶ ἕνα δευτεράκι. Ἦσαν διὰ σκότος τοῦ, τὰ ὅποια ἡ κ. Καραβία τοῦ εἶχε κάμει στὸ στρατόπεδον καὶ τὸν εἶχε παρακαλέσει, νὰ τῆς τὴν στείλῃ, γιὰ νὰ τὰ ἔλῃ καὶ αὐτὰ στὴν ἑκθεσί της.

Καὶ ὁ Κωνσταντίνος τῆς τὰ ἐπῆγε μωνάχος τοῦ.

Κιττάζοντας κατόπιν ὁ Κωνσταντίνος τίς εἰκόνες, ἀνεγνώρισε πολλοὺς ἀξιωματικούς, καὶ ἔλεγε τῇ γνῶμῃ τοῦ γιὰ τὸν καθένα.

Μπορὸς σ' ἕνα σκότος στάθηκε ἀξαρνα.
—Νά, εἶπε, καὶ ὁ Καλάρης. Μὰ εἶνε ἴδιος. Μόνον ποὺ τὸν ἔχετε ἄγριο πολὺ καὶ μ' ἕνα ἀέρα ἐξαιρετικῶς πολεμοχαρῆ, σάν... Ἀρη!

—Κ αὐτὸς ὁ ἄρης!.. τοῦ εἶπεν ἕνας ἀπὸ τοὺς παρισταμένους.
Παρακάτω ὁ Βασιλεὺς εἶδε τὸν Μαλάμο.

—Αὐτὸς εἶνε ὁ Μαλάμος, εἶπε. Λίγο ἐξωραϊσμένο τὸν ἔχετε, ποὺ φαίνεται, κερὰ Καραβία. Δὲν εἶν' ἐταί; Ἀγριώτερον τὸν λίγο, νὰ φαίνεται ὅπως ἦταν... στὸν πόλεμον.

Σ' ἕνα ἄλλο μέρος ἔπαιξε ἕνα σκότος τοῦ τότε ὑπολοχαγοῦ τοῦ ποροβολικοῦ κ. Διγενῆ, καθισμένου στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλῆς του.

—Ποῦ τὸν σκατοῦσαν τὸν Διγενῆ; ρώτησεν ὁ Βασιλεὺς.
—Στὴν Κανέττα. Μεγαλειότατε, ἀνεφώνησεν ἡ κ. Καραβία.

—Στὴν Κανέττα! Ἔτσι περιποιημένος, τὸ λοιπόν, καὶ ξυρισμένος ἦταν ὁ Διγενῆς στὴν Κανέττα;

Παρακάτω εἶδε τὸ σκότος ἑνὸς εὖζωνος καὶ ζήτησεν ἐξηγήσεις.

Ἡ κ. Καραβία τοῦ εἶπεν ὅτι ὁ εὖζωνος ἐκεῖνος, ἦταν ἕνας ἐβελοντής, ποὺ ἦρθεν ἐκ τούτου ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, γιὰ νὰ πολεμήσῃ.

—Κατάγεται ἀπὸ τὴν Κεφαλλονίαν, Μεγαλειότατε, ἐπρόσθεσεν ἡ κ. Καραβία.

—Κεφαλλονίτης κι' εὖζωνος! Αὐτὸ δὲν πάει, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς. Εἶνε σλόζο!

—Αὐτὸς ὁ δεκανεὺς ποῖος εἶνε; ρώτησεν ὁ Κωνσταντίνος, ὅταν ἔφθασε μπροστὰ στὸ σκότος ἑνὸς δεκανεὺς τοῦ πεζικοῦ, ποὺ καθόταν σταυρατόδι.

—Εἶνε, Μεγαλειότατε, ὁ κ. Σταματινός, ποὺ γράφει....

—Μ' ἕναν καταρροφῆτη πλάι;

—Ναὶ καὶ μὲ μεγάλη δάση.

—Εἶνε καὶ σπαρτά;

—Ὁλόκληροι κάμτοι, σάν πράσινες θάλασσες..

Κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε:

—Μπορὸς νὰ σὲς γράφω ἀπὸ ἐκεῖ κάτω;

—Γιατὶ ὄχι... ἔβλεπε ἡ Τζίνα ὀλόκληρη. Νὰ σὰς δώσω τὴ διεύθυνσίν μου...

Ἐκεῖνος χαμογέλασε.

—Μὲν κάνετε τὸν κόπο! Τὴν ἔχω ἀπὸ καιρό...

Ἡ Τζίνα κακίστησε ἀπὸ μιὰ παράξενη χαρά. Τὴν ἀγαποῦσε λοιπὸν χωρὶς, δίχως νὰ τοιμάτῃ νὰ τῆς ἐξομολογήτῃ τὸν ἔρωτά του;

—Γράψτε μου... τοῦ εἶπε, καὶ τὸν κίτταξε βαθεῖα στὰ μάτια. Θὰ σὰς ἀπαντήσω....

Ἐκεῖνος τότε, λαμπρακοπώντας ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν του, τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του. Τὸ χέρι τοῦ δολοφόνου; Γί τρελλή ποὺ ἦταν!

Κατὰ τὸν πόδα τοῦ δολοφόνου; Γί τρελλή ποὺ ἦταν!

Κατὰ τὸν πόδα τοῦ δολοφόνου; Γί τρελλή ποὺ ἦταν!

Κατὰ τὸν πόδα τοῦ δολοφόνου; Γί τρελλή ποὺ ἦταν!

Κατὰ τὸν πόδα τοῦ δολοφόνου; Γί τρελλή ποὺ ἦταν!

—Ἀ, ὁ Στάμ. Στάμ. τῆς «Ἀεροπόλεως», εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, κιντάζοντας τὸ σκότος πὺ καλὰ. Ἄλλος σολικισμός πάλι ἔδω. Αὐτός, ποὺ εἶνε Ρουμελιώτης, δὲν ἔπρεπε νάναί φαντάρος, ἀλλὰ εὖζωνος!...

Μιά φορὰ ὁ κ. Ἐλευθέριος Βενιζέλος βρισκόταν στὸ χωριὸ τοῦ Μυλοποτάμιου Ἀνώγεια, 700 μέτρα πάνω ἀπ' τὴ θάλασσα, καὶ παραβόηκε μὲ τοὺς Ἀνωγειανούς, τοὺς πατριώτες τοῦ κ. Β. Σκουλά, στὸ τρέξιμο.

Στὸ ἀγώνισμα αὐτὸ ὁ κ. Βενιζέλος ἦρθε πρῶτος στὴν ἀνηφορίαν, ἔπεράσε δηλαδὴ τοὺς Ἀνωγειανούς στὸ τρέξιμο, ἂν καὶ οἱ ἀντίπαλοί του ἦσαν ὅλοι τοσπάνηδες, μαθημένοι ἀπὸ κακοτοπιὰς καὶ κατσάδραχα...

Ὅταν ὁ κ. Βενιζέλος σπυδαῖεν ὡς φοιτητὴς στὴν Ἀθήνα, καθόταν σ' ἕνα σπῆτι τῆς οδοῦ Ὁμήρου μαζὺ μὲ ἄλλους φίλους καὶ συμπατριώτες του, τὸν ἱατρὸν Μουσοῦρον ἀπὸ τὸ Ρέθυμνο καὶ τὸν ἀδελφόν του Μίνωα, τὸν κ. Σαριδάκη καὶ ἕνα μακαρίτην Καφάττον, ποὺ εἶχε γίνει διηγήτορας ἔπειτα.

Μιά μέρα, ποὺ ὅλη ἡ παρέα καθόταν στὸ μπαλκόνι τοῦ δωματίου του, καὶ κίτταζαν τὸν Λικαβητό, τοῦς λέει ὁ κ. Βενιζέλος:

—Βάζετε στοίχημα νὰ ἀνεβῶ, στὴν κορυφὴ τοῦ Λικαβητοῦ, σὲ πέντε μοναχὰ λεπτά!

—Σὲ πέντε λεπτά, τοῦ εἶπαν οἱ ἄλλοι, εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον.

Τὸ στοίχημα ὅστος ἐπῆλῃ καὶ ὁ κ. Βενιζέλος ἐξεπῆλῃ.

Γρήγορος, σάν τὸ βαρκάδι, σὲ πέντε λεπτά, βρόδῃκε σπαραγματικῶς στὴν κορυφὴ τοῦ Λικαβητοῦ.

—Ποῦ γερὰ εἶνε τὰ πόδια σου! τοῦ εἶπαν τότε οἱ φίλοι του.

Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ λίγα χρόνια, ἀπέδειξε ὅτι καὶ τὸ κεφάλι του ἦταν γερὸ. Καὶ πειράζοντας καμμιὰ φορὰ τοὺς φίλους του, ποὺ τὸν ἐθαίμαζαν γιὰ τὴς πολιτικῆς τοῦ ἐπιτηνῆς, τοὺς ἔλεγε, ἀναθημαζώντας τὸν στοίχημα τοῦ Λικαβητοῦ, τὸ ἀρχαῖον ρητὴ παραηλαγμένο:

—Νοῦς ἰγυῖς, βρε κοτέλλη.. εἰς πόδας ἰγυεῖς!..

Ὁ μακαρίτης Ταγκόπουλος, ὁ διευθυντὴς τοῦ «Νουμά», ἐπείραζε πολλὰ καὶ μάλιστα καυστικὰ.

Μιά μέρα σ' ἕνα καφενεῖο, ποὺ ἐσύχναζαν διάφοροι λόγιοι καὶ ποιητὰ, εἶδε τὸν ποιητὴ κ. Γερ. Σπαταλά, νὰ καθεῖται σὲ μιὰ ἄκροῦλα, καὶ ὅλο κατὰ νὰ γράφῃ, νὰ διορθώνῃ καὶ νὰ σβύνῃ.

Ὁ μακαρίτης Ταγκόπουλος τὸν ἐπλησίασε τότε καὶ τὸν ρώτησε:

—Τί κάνεις, βρε Γεράσιμος, αὐτοῦ;

—Μεταφράζω τὸν Ντάντε, τοῦ ἀπάντησεν ὁ Σπαταλάς.

Κι' ὁ Ταγκόπουλος τοῦ εἶπε:

—Ἀφού ἔπρεπε στὰ χέρια σου, καλὰ νὰ τοῦ κάνης!..

Ὅταν στὰ 1920 ἐκλήθη ὁ μακαρίτης ποιητὴς Λάμπρος Πορφύρας εἰς τὸν στρατὸν, ὡς ἑφδρος, στενοχωρήθηκε πολλὰ.

Παρουσιαστικὴ λοιπὸν, φόρεσε τὴ στολὴ τοῦ στρατιώτου καὶ προσπαθοῦσε δσον τὸ δυνατόν νὰ...γλυτώνῃ ἀπὸ τὴς στρατιωτικῆς ὑποχρέσεως.

Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ἔβραζε ὁ πόλεμος στὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ κάθε λίγο ἔστελναν στρατιωτικὰς ἀποστολὰς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὴ Σμύρνη. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὴς ἀποστολὰς αὐτὲς πῆρε τὸ σχέδιον καὶ τὸν Πορφύρα, τοῦ ὁποῦ τοῦ ἀληθινὸν τὸν ὄνομα ἦταν Δημ. Σήψωμος.

Ὁ Πορφύρας στενοχωρήθηκε πάρα πολὺ, γιατί καταλάβαινε ὅτι τὸ ἀσθενικὸν τοῦ σώμα καὶ ἡ παθητικὴ του κρᾶσις δὲν θὰ ἀντεῖχαν σὲ μιὰ τόσο μεγάλῃ καὶ σκληρῇ ἐκστρατείᾳ, ὅπως ἦταν ἡ Μικρασιατικὴ.

Εὐτυχῶς μεσολάβησε τότε ὁ Πάυλος Νιρβάνας, ὁ ὁποῖος τὸν γλύτωσε ἀπὸ τὴ δύσκολη τὴ θέσι του καὶ τὸν ἔβγαλε κι' ἀπὸ τὴν μεγάλῃ του στενοχωρίαν.

Ὁ Νιρβάνας λοιπὸν ἔγραψε ἕνα γράμμα εἰς τὸν τότε ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τοῦ ἔλεγε πῶς:

«Ἄν δὲν πάει στὴ Μικρὰ Ἀσία ὁ Λάμπρος Πορφύρας, ὁ στρατὸς δὲν θὰ χάσῃ τίποτα, παρὰ ἕναν...κακὸν ἱσως πολεμιστὴν, ἐνῶ ἂν πάει, ἡ Ἑλλὰς θὰ χάσῃ ἕναν μεγάλον ποιητὴν».

Ὁ ὑπουργὸς τὸ κατάλαβε αὐτὸ καὶ διέταξε νὰ μείνῃ ὁ Πορφύρας.

Κι' ἔτσι ὁ Πορφύρας ἔμεινε στὸν Πειραιᾶ σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ πολέμου, ἀποσπασμένος σὲ μιὰ πάρα πολὺ εἰρηνικῇ ὑπηρεσίᾳ!..

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΔΑΧΕΙΟΥ
“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ” ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,

ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

Ἀθήναι, 1 Δεκεμβρίου 1933

JEANNE GALZY